

Drie beelden van God

door: Kris Tavernier

Gen. 1:26-27; Kol. 1:15; Hebr. 1:3; 1 Kor. 15:49

God is een God die Zichzelf openbaart. Hij houdt ervan Zich te laten kennen, om op de een of andere manier zichtbaar te zijn in zijn schepping. God is weliswaar voor mensen ondoorgrondelijk. Slechts de Geest kan de diepten van God doorschouwen (1 Kor. 2:10), en het innerlijk van God aanschouwen (vs. 11). Een sprekend woord voor de Korintiërs, die prat gingen op hun kennis en wijsheid. Maar ook voor ons! Het doel is ook bij ons niet om God te *bevatten*, maar om Hem te bewonderen, te eren en te aanbidden. Toch wil Hij Zichzelf openbaren en een 'afdruk' van Zichzelf op deze aarde nalaten.

Adam

Het eerste beeld, de eerste afdruk van God was tegelijk ook de eerste mens, Adam. *'En God zei: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen'* (Gen. 1:26-27). Het gaat hier in principe niet over Adam alleen, maar over de 'mens' in het algemeen. Het was Gods bedoeling om met de mens een afdruk van Hemzelf op deze aarde te plaatsen, een schepsel dat naar zijn beeld, naar zijn gelijkenis was (vgl. Gen. 5:1-2). Van het voorgaande dat geschapen werd, zag God 'dat het goed was' (Gen. 1:13, 18, 21, 25). Maar nu ook de mens geschapen was, zag God 'dat het *zeer* goed was' (vs. 31). Het geschapene was allemaal mooi en het was op zich al een openbaring van Gods 'eeuwige kracht en goddelijkheid' (Rom. 1:20). Maar pas met het scheppen van de mens stond er te midden van al het geschapene ook een beeld, een afdruk van Hemzelf. Met de mens openbaarde God méér dan zijn kracht en goddelijkheid, Hij openbaarde ook iets van zijn eigen Wezen. Laten we dat wat God met Adam (of algemeen: de mens) bewerkstelligd heeft, niet te gering achten. De mens is helemaal niet zoals de dieren. In de mens heeft God zijn levensadem geblazen (Gen. 2:7). De mens is weliswaar geformeerd van stof uit de aardbodem (3:19), maar is ook méér dan slechts stof. Ons lichaam is wel gemaakt uit het stof, maar wij zijn

géestelijke wezens. En als dusdanig was de mens op deze aarde geplaatst als een afdruk van God Zelf. De mens mocht een representatie ('beeld') zijn van God, omdat hij overeenkomstig ('gelijkenis', d.i. naar zijn wezen gelijkend op) God geschapen was.

Des te droeviger is het dat het is misgelopen. De mens heeft zich ontplooid naar zijn natuurlijke aard en niet naar zijn geestelijke aard. De mens was enerzijds stof en anderzijds een levend wezen, door God begiftigd met de levensadem. Een kijk naar enkele woorden in de grondtekst toont ons hoe het de mens vergaan is. De mens (Hebr. ha'adam) is geformeerd uit de aardbodem (Hebr. adama). Deze twee woorden zijn afgeleid van het Hebreeuwse woord voor 'rood'. Verder in Genesis komen we nog een naam tegen die van dat woord afgeleid is. Het is Edom, een andere naam voor Esau (Gen. 25:30; 36:1, 8). Van Edom blijkt duidelijk dat hij alleen maar met het natuurlijke aspect van het menszijn rekende (Gen. 25:32). Het is ook dit Edom, nageslacht van Esau, dat Israël als een vijand ontmoette tijdens zijn tocht naar het beloofde land (Num. 20:14-21). De mens is verworden tot een vijand van God (vgl. Rom. 5:10). Wat een teloorgang van de afdruk van God, die hij kon en mocht zijn.

Nog een kleine noot hierbij: de hele aarde is, figuurlijk gesproken, een land van Edom geworden. In dat land wonen Edomieten, die ons en onze God vijandig gezind zijn. Onze houding naar de, eveneens figuurlijk genomen 'Edomieten' is er echter een van broederschap (Num. 20:14; Deut. 23:7). Wij kennen dezelfde oorsprong als zij. Meer nog, wij waren vroeger zelfs aan hen gelijk (Ef. 2:1-3). Daarom beschouwen wij hen als broeders (niet als 'in de Heer' vanzelfsprekend), die behoefte hebben aan het heil van Christus. Niet om ons met hen te vermengen, maar om hen de blijde klank van het evangelie te laten horen.

Jezus Christus

De mens was geschapen als een beeld, een afdruk van God op aarde. Die afdruk is verloren gegaan. Met de Heer Jezus Christus kwam er een unieke beeltenis van God op deze aarde: 'Deze, die de uitstraling is van zijn heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen' (Hebr. 1:3).

In de Heer Jezus komt werkelijk het innerlijk van God openbaar. Hij is het 'beeld van God' (2 Kor. 4:4), het 'beeld van de onzichtbare God' (Kol. 1:15). Het hoeft geen betoog dat dit 'beeld zijn' veel verder gaat dan het beeld zijn van de mens in Genesis 1:26. De mens was slechts, hoe heerlijk ook, naar Gods gelijkenis, overeenkomstig God. De Heer Jezus Christus echter is God Zelf: 'In Hem woont de hele volheid van de Godheid lichamenlijk' (Kol. 2:9). Hier is het niet meer een aardse mens, maar de Hemelse die gekomen is (vgl. 1 Kor. 15:47). Hij kon dan ook zeggen: 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien' (Joh. 14:9).

God toont zijn ware binnenste, de onzichtbare God is in beeld gebracht door de Mens geworden Zoon. De meest heerlijke afdruk van God is op aarde geplaatst. Kon God Zichzelf meer openbaren? In de Heer Jezus riep God het uit: 'Zo ben Ik!' God is zichtbaar geworden in het aangezicht van Jezus Christus. 'Het Woord is vlees geworden' (Joh. 1:14). Dit Woord (Gr. Logos) kent, omvat en bevat de diepste innerlijke gedachten van God. Want het Woord is Zelf God, en Hij heeft tot uitdrukking gebracht Wie God is (Joh. 1:1). De Griekse filosoof Heraclitus gebruikte rond 600 v. Chr. de term 'logos' om de goddelijke rede of het plan aan te duiden waardoor een veranderend heelal geordend wordt. Maar deze Logos is veel meer dan dat. Johannes vervolgt: '(...) en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader' (vs. 14), en: 'Niemand heeft ooit God gezien, de eniggeborene Zoon die in de schoot van de Vader is, die heeft Hem verklaard' (vs. 18). Hij heeft onder ons gewoond, Hij is op aarde gekomen als de volmaakte afdruk van God. En we keren terug naar Hebreeën 1: God heeft 'in het laatst van deze dagen gesproken in [de] Zoon' (vs. 2). Niet alleen maar door middel van de Zoon (zoals dat wel het geval was bij de profeten), maar God de Zoon Zelf heeft gesproken. Hier krijgen we niet een afdruk van God door iemand die naar Gods gelijkenis is, maar door Iemand die Zelf God is.

In de Heer Jezus Christus zien we alles wat God innerlijk is: liefde, genade, heiligheid, rechtvaardigheid, barmhartigheid, almacht, alwetendheid, enz. Deze buitengewoon schitterende Beeltenis van God werd hardhandig verwijderd van de aarde. Dit is nog veel droeviger dan het verloren gaan van de vorige afdruk van God. We moeten echter wel een zeer belangrijk verschil opmerken. Deze Afdruk van God is weliswaar verworpen, maar is niet verloren gegaan (zoals bij de mens wel het geval is). Hij is Mens geworden (en toch ook God gebleven), en Hij blijft tevens Mens tot in alle eeuwigheid. Zo zal Hij dan ook voor eeuwig en altoos de Afdruk van God zijn.

U en ik

In het voorgaande hebben we 1 Korintiërs 15:47 geciteerd. Nu kijken we verder naar vers 49: 'Gelijk

wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de Hemelse dragen'. Wat een prachtige, nog toekomstige belofte. 'Wij weten dat als Hij geopenbaard zal zijn, wij Hem gelijk zullen zijn' (1 Joh. 3:2). Op de dag van zijn verschijning zal Hij 'bewonderd worden in allen die hebben geloofd' (2 Tess. 1:10). Zulke beelden zullen wij van Hem zijn, dat de mensen Hem in ons zullen zien.

De mens is het 'beeld zijn' van God kwijtgeraakt en sindsdien is hij veeleer beelddrager van de in de zonde gevallen Adam, naar zijn gelijkenis (vgl. Gen. 5:3; Rom. 5:12, 19a). Met hoofdstuk 5 van de Romeinenbrief is Paulus al aardig bezig de blijde tijding van het evangelie bekend te maken. Drie hoofdstukken verder komt hij ertoe om te schrijven over de bestemming die het evangelie voor ons beoogt. Dat is dat wij 'gelijkvormig zouden zijn aan het beeld van de Zoon' (8:29). Of anders gezegd: dat wij afdrukken zouden zijn van de Zoon, mensen naar het beeld van de Man naar Gods hart.

Maar het is niet alleen toekomstig. De volmaaktheid van zijn beeld in ons is dat natuurlijk wel, maar dat neemt niet weg dat het ook nu reeds werkelijkheid is of hoort te zijn. Wij worden nu reeds vernieuwd naar het beeld van Hem die ons geschapen heeft (Kol. 3:10), totdat Christus in ons gestalte [of: vorm] heeft gekregen (Gal. 4:19). 'Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid' (2 Kor. 3:18). Het Griekse woord voor 'veranderd' is hetzelfde woord dat gebruikt wordt voor het 'van gedaante veranderen' met betrekking tot de Heer Jezus bij de verheerlijking op de berg (Matt. 17:2; Marc. 9:2). Van het beeld van Adam dat wij gedragen hebben, worden wij totaal veranderd naar het beeld van de Heer Jezus. Zijn beeld wordt steeds duidelijker in ons herkenbaar. 'Hij moet meer en ik moet minder worden' (Joh. 3:30). De Heer Jezus komt steeds meer op de voorgrond in ons leven, en wijzelf verschuiven naar de achtergrond. Zoals de maan bij nieuwe maan slechts een fractie van het zonlicht weerspiegelt, maar bij volle maan volledig een weerspiegeling toont van het zonlicht. Het donkere deel van de maan dat je haast niet kunt zien, is het beeld van Adam – dat moet steeds kleiner worden. Het heldere deel dat steeds groter wordt, is het beeld van Christus. Zijn beeld in ons wordt steeds helderder. Zo worden wij afdrukken van de Zoon, van de Heer Jezus Christus en daarmee ook van God Zelf (vgl. Matt. 5:48). 'Het is genoeg voor de discipel te worden als zijn meester, en voor de slaaf als zijn heer' (Matt. 10:25). '... al wie volleerd is, zal zijn als zijn meester' (Luc. 6:40).

De mens als afdruk van God, in zijn geheel gezien, is verloren gegaan. God wil mensen, u en ik, maken tot beelden van Hemzelf, misschien wel meer dan dat Adam dat ooit geweest is. Hoe staat het met u? Hoe staat het met mij? In hoeverre heeft Hij zijn beeld reeds in ons kunnen verwerklijken? In hoeverre heeft Hij ons al kunnen vormen tot afdrukken van Hemzelf? Welk een eer valt ons daarmee ten deel, wat een

voorrecht en genade dat Hij ons wil vormen en kneden,
totdat Hij zijn beeld in ons bewerkstelligd heeft!

Graag wil ik het nog hebben over een muntstuk als
middel om het bovenstaande in herinnering te houden.
Op een muntstuk staat het hoofd van de koning of
president afgedrukt, die het in omloop liet brengen.

Wanneer je het muntstuk bekijkt, dan herken je daarin
de beeltenis van die heerser. God wil ons maken tot
munten waarop het beeld van zijn zoon gedrukt is.
Laten we daar voortaan telkens aan denken wanneer we
een muntje uit onze portemonnee halen.

Oude Sporen 2008